

LAGUTSKOTTETS betänkande N:o 7/-29 i anledning av landskapsnämndens skrivelse till Ålands landsting rörande det av 1928-års landsting den 1 december fattade beslutet angående landskapsnämndens år 1926 till landstinget avlätna framställning med förslag till landskapslag om skyldighet att lösa jaktpass vid jakt inom landskapet Åland.

N:o 7/-29.

Sedan 1928-års landsting den 1 december beslutat avbryta behandlingen av förenämnda lagförslag och avföra detsamma från dagordningen av orsak, att landstinget, vars sista plenum skulle äga rum den 31 samma månad, därförinnan icke komme att hinna slutbehandla ärendet, delgav landstinget detta beslut åt landskapsnämnden, på sätt och i den ordning § 42 uti landstingsordningen föreskriver. Avsikten härmed var, såsom landskapsnämnden uppenbarligen också förstått, att bereda landskapsnämnden tillfälle att till detta landsting inkomma med nytt initiativ, ifall lagstiftning uti ifrågavarande avseende fortfarande skulle anses nödvändig. I anledning av landstingets ovanrelaterade förfarande avlät landskapsnämnden den 8 januari 1929 till landstinget nu föreliggande skrivelse, varöver landstinget inbegärt lagutskottets yttrande.

Uti den kritik, som landskapsnämnden ansett sig icke blott berättigad utan även skyldig att underkasta landstingets förberörda beslut, fastslår landskapsnämnden kategoriskt, att landstinget genom ärendets avförande från dagordningen förfarit lagstridigt. Vidare tillkännagiver landskapsnämnden uti sin skrivelse, att landstingets berörda förfarande är egnat att ytterst ogynnsamt påverka möjligheterna för landskapsnämnden att förverkliga sin uppgift - bevakandet av landskapets gemensamma intressen - och slutligen uttalar landskapsnämnden den förhoppningen, att landstinget skall finna möjlighet att utan nytt initiativ från landskapsnämndens sida till f o r t s a t t behandling upptaga meranämnda lagförslag.

Som motiv för påståendet att landstinget skulle förfarit lagstridigt anför landskapsnämnden, att gällande landstingsordning ej innehåller något stadgande, som skulle medgiva landstinget rätt att avföra ett lagstiftningsärende från dagordningen, innan detsamma undergått de i 31 § av landstingsordningen föreskrivna tre behandlingarna. Så

långt har landskapsnämnden otvivelaktigt rätt. Men å andra sidan finnes i landstingsordningen icke heller något förbud häremot, och för ett ett förfaringsätt skall kunna betecknas såsom lagstridigt, måste detsamma otvivelaktigt strida emot något i lag stadgat påbud eller förbud. Det av landskapsnämnden åberopade lagrummet utgör icke något sådant påbud, ty det utsäger endast, i vilken ordning lagförslag skola behandlas, och förpliktar ingalunda landstinget till behandling, ifall landstinget exempelvis av bristande tid eller något ärendes outreda skick icke skulle se sig i stånd härtill.

Ända sedan landstingets första verksamhetsår har förfaringsättet vid Finlands Riksdag tjänat landstinget såsom rättesnöre, då landstingsordningen och landstingets arbetsordning saknat uttryckliga föreskrifter. Då sagda tillvägagångssätt iakttagits i Finlands Riksdag, har detsamma följts också av landstinget. Sålunda har 1925-års landsting, för att nämna ett exempel, just beträffande lagförslaget om jaktpass förfarit på samma sätt som 1928-års landsting. Därtill kommer att gällande riksdagsordning, given den 13 januari 1928, uti § 35 uttryckligen förbjuder fortsatt behandling av ärende, som icke hinner slutföras, såframt riksdagsmannaval mallankommit.

Utskottet vill också fästa landstingets uppmärksamhet vid stadgandet i § 2 b. 6 i lagen angående bringande i verkställighet av lagen om självstyrelse för Åland, given den 6 maj 1920, enligt vilket ärende icke må lämnas vilande över nya val. Måhända förekommer begreppet "lämna vilande" här i samma bemärkelse som uti Republikens riksdagsordning, men ur stadgandet torde man likväl kunna utläsa en allmän princip, som direkt stöder landstingets förfaringsätt.

Genom ovan sagda anser sig utskottet hava tillbakavisat den emot landstinget utslungade beskyllningen för lagstridigt förfaringsätt, och då landskapsnämnden i anledning av 1925-års landstings förenämnda beslut beträffande jaktpasslagen, vars laglighet av landskapsnämnden icke ifrågasatts, till landstinget i enlighet med landstingets uppdrag avlåtit ny framställning, utan att förverkligandet av landskapsnämndens ovanberörda uppgift på något sätt äventyrats, torde den av landskapsnämnden uttalade farhågan i själva verket icke vara så allvarligt menad.

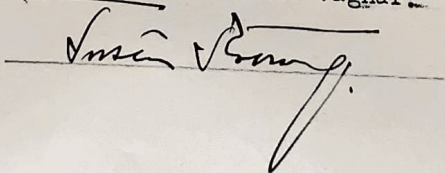
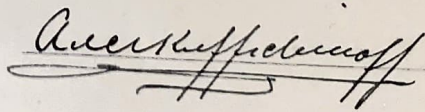
Visserligen tala vissa praktiska skäl för insläendet av det av landskapsnämnden anvisade förfaringsättet, men olägenheterna med detsamma synas vara övervägande. Då landstinget vanligtvis och särskilt detta

landsting efter nyval sammanträder uti delvis ny sammansättning, sak-
na de nyvalda representanterna tillgång till de i ärendet tillkomna
handlingarna, vilka sålunda under alla omständigheter måste mångfaldi-
gas och utdelas till dem. De nyvalda kunna icke heller genom att taga
del av handlingarna sätta sig in i ett ärendes tidigare behandling så-
noga, som en fortsatt behandling av ett ärende förutsätter, ty natur-
ligt är att från framställningar och betänkanden icke kan framgå på
långt när allt, som under ärendets behandling förelupit. Då mångfaldi-
gandet av ett något större antal exemplar av handlingarna icke nämnvärt
fördyrar proceduren och ärendenas behandling i landstinget kvalitativt
kommer att lida, ifall icke samtliga representanter från början äro i
tillfälle att taga del i behandlingen, därför och då det ur synpunkten
av landskapets gemensamma intressen är minst lika viktigt, att ärendena
i landstinget undergå en noggrann beredning, som att kostnaderna för
papper och renskrivning i möjligaste mån nedbringas, får utskottet för
landstinget hördsammast föreslå

att Landstinget icke anser sig kunna till fort-
satt behandling upptaga lagförslaget om skyldighet
att lösa jaktpass för jakt i landskapet Åland.

Mariehamn den 22 februari 1929.

På lagutskottets vägnar:

Närvarande i utskottet vid ärendets behandling: landstingsmännen
Rothberg, Rosenblad, Strandfält, Nordlund och vicetalmannen Eriksson.